

Splněný sen aneb Tour de France naživo

Už několik let mám velké přání zažít na vlastní kůži atmosféru nejslavnějšího silničního závodu Tour de France a vidět ve skutečnosti závodit ty skutečně nejlepší světové cyklisty, jako je Sagan, Froome, Contador a mnozí další, ale pořád nějak nevycházel čas, dovolená atd. Přece jen Francie je trochu z ruky. Ale letos, po zjištění, že start tohoto ročníku je v německém Düsseldorfu, jsme si všichni doma řekli, že teď by to mohlo vyjít. Když už jsme objednali ubytování, věřila jsem, že přece jen pojedeme, a začala jsem se těšit.

O 3 měsíce později – 29.6.2017 :

Konečně začínám balit a přemýšlím, co budeme ještě potřebovat. Nahlížíme na webové stránky Düsseldorfu a zjišťujeme, že se očekává cca milion návštěvníků. To bude asi trochu nadsázka, ale hodně lidí tam určitě bude. Po shlédnutí předpovědi počasí přidávám ještě deštníky a na poslední chvíli i pláštěnky, co kdyby tam těch lidí bylo fakt hodně a deštník není zrovna prostředek do davu.

Závod začíná v sobotu 1.7.2017 časovkou, vyrážíme tedy s předstihem už v pátek v 6 hodin ráno, aby bylo dost času okouknout město, trať a tak. Cesta po německých dálnicích je dlouhá a únavná, cestou často stavíme, navíc kolem Dortmundu nás brzdí dopravní zácpa, ale ve 4 hodiny odpoledne jsme konečně na místě. Ubytujeme se a jdeme do města. V infocentru získáme mapu trati časovky, je dlouhá cca 14 km a celá vede městem. Okukujeme tedy jednotlivé ulice, potkáváme spoustu cizinců (Čechů málo) a hledáme divácky výhodnou pozici. Shodneme se na jedné ze zatáček, kde vidíme dlouhou rovinu před zatáčkou i po ní. V ulicích je znát, že město tímto závodem žije, protože kola, plakáty, mapy a různé jiné upoutávky jsou snad v každé výloze. Spousta návštěvníků sedí ve venkovních pivnicích, ale jinak se celkem nic neděje. Najednou začnou přijíždět kamiony do výšky naložené bloky plotů a objeví se organizátoři v zelených vestách, kteří začnou stavět trať. Je večer, tak mají co dělat. Nicméně ráno je kompletně celých 14 km obestavených z obou stran ploty, na kterých jsou navěšené reklamy.

Po snídani balíme skládací židličky, deštníky, pláštěnky (sice neprší, ale předpověď je jasná) a do báglu hodím i nějakou tatrunku, pytlík gumových medvídků a vodu. Víc toho nepotáhnu, bude tam občerstvení, kadibudky budou taky k dispozici, tak není co řešit. Start prvního závodníka je sice až v 15:15 hod., karavana alegorických vozů má jet cca ve 14:00 hod., ale strategicky výhodnou pozici jdeme obsadit už před desátou hodinou. Když dojdeme do „naší“ zatáčky, zjistíme, že stejný nápad už mělo asi 10 lidí. Připojujeme se tedy vedle nich a usedáme na židličky. Ostatní mají taky vesměs nějaká sedátka, tak to aspoň není blbý. Holt si musíme dobrý místo vystát, případně vasedět. Čeká nás cca 9 hodin na jednom fleku, tak doufám, že to bude stát za to. Během půl hodiny se postupně plní první řada kolem plotů všude, kam dohlédneme. Sleduji cvrkot kolem, lidi přibývají, už se tvoří druhá, třetí a další řady. Copak asi ty zadní řady uvidí?? Když se otočím, zjistím, že za námi už jsou taky aspoň 4 řady. Tak z toho plyne, že s jídlem se bude šetřit a pít radši nebudu vůbec. Přece neopustím těžce vystátou pozici. Nicméně jedna návštěva toky mě stejně nemine. Procpu se davem, židlička a mí dva chlapi mi budou hlídat flek. Ven mě pouštějí celkem ochotně, zpátky to jde hůř. Za použití lehčího násilí se vracím zpátky do první lajny a přitom zjistím, že za námi stojí Češi. No dobrý, aspoň nás bude na fandění Štybarovi, Cinkovi a Kreuzigerovi víc. Na řvoucí přesilu Němců mít asi nebudem, ale každé hlas dobřej. Čas pomalu ubíhá a lidi stále přibývají. Tak asi na webu nekecali, ten milion tu asi klidně bude. Už mrholí, neodvažujeme se ale vytáhnout deštníky, Holanďan vedle mě to zkusil a málem ho zadní řady zašlapaly do země. Asi přišly i o to málo ze svého výhledu. Tak přichází na řadu pláštěnka. Je to nějaká jednorázová záležitost, tenký je to jak pytel na odpadky, ale poslouží.

Najednou se davem ozve šum, koukáme, co se děje – po trati přímo proti nám se blíží skupinka cyklistů. Ozve se potlesk – profíci se začínají rozjíždět. Postupně se nám tu předvedou všechny ty hvězdy jak na dlani, zdraví se s diváky, ti je odměňují pokřikem, potleskem, máváním... Nejdříve jedou zvolna, později přidávají na tempu a většina si pár koleček „na zahřátí“ objede. Předvedou se i týmové vozy, tak fotím jak o život, dokud to jde, mračna se zatahují.

Ve dvě hodiny vyjíždí na okružní jízdu celou trať karavana alegorických vozů. Nejdříve jede dodávka Vittel a rozdává divákům lahve s vodou. Takovej hic není, pít nebudu, ale podávanou vodu si беру. Poté se předvádějí

jednotlivé dresy v podobě obřích figurín na korbách aut – zelený, puntikátý a první samozřejmě žluták. Z aut různé vykukují a mávají organizátoři, zdraví diváky a rozhazují mezi ně reklamní předměty. To je bomba, lidi jsou schopní se pomalu povraždit kvůli pytlíčku s pěti gumovými medvídky! Následně se představují se svými ozdobenými vozy sponzoři, opět následuje sprška dárečků v podobě přívěšků, šátků, čepiček, kloboučků atd. Vittel jede ještě jednou, tentokrát vodu nerozdává, ale přímo s ní diváky kropí! Ono asi málo prší, že jo? Rozhodně je to zajímavá podívaná plná smíchu a halasu, těch aut je cca 200. Předměty, které nedoletěly, ale zůstaly ležet na silnici, sledují diváci lačnými zraky a rychle se je snaží dostat za plot. Nohy nestačí, k akci se dostávají deštníky, čím delší, tím lepší. Někdo z davu dokonce vytáhne dlouhé bodlo na napichování odpadků. Kde ho vzal?? Že by zkušenost z předchozích ročníků?? Přesto něco stále zůstává na silnici. Mám trochu obavu, až pojedou závodníci, aby se něco nestalo. Obavy jsou zbytečné, přijíždí velký žlutý vysavač a proudem vzduchu odfukuje zbylé předměty pod bariéry. A nastává druhá vlna soubojů! Nakonec je vše rozebráno a netrpělivě očekáváme start.

Na světelné tabuli se odpočítává čas. V 15:15 hod. se ozve ohlušující potlesk, tour je zahájena a my čekáme na průjezd prvního závodníka. V tuto dobu už slušně leje, ruce mám rozmočený na varhánky, ale ani to pořádně nevnímám, atmosféra je úžasná. Když se zdálo ozve rachot, víme, že se už někdo blíží. Před každým závodníkem jede s rozsvícenými majáky jedna německá a jedna francouzská policejní motorka, za jezdcem pak týmový vůz s velkou cedulí s jeho jménem (vesměš škodovky, dokonce některé stále jezdí novým karoqem) a vůz rozhodčích – superb – škodovka je tu fakt vidět na každém kroku. Každého závodníka diváci mohutně povzbuzují, tleskají, vůbec nezáleží na národnosti. Takže i Čechům fandí všichni, nejenom náš malý hlouček. Je to nádhera! Mokrá hladký asphalt v zatáčce klouže, sledujeme techniku jednotlivých jezdců. Nejdříve jezdí ti méně známí, lídři jezdí až nakonec. Na světelné tabuli sledujeme mezičasy a průběžné pořadí, ale hlavně vidíme, kdo další se k nám blíží. Když se objeví jméno Valverde z Movistar Team, zvědavě ho vyhlížíme. Údajně má dobrou formu a pomýšlí na dobré umístění v celkovém pořadí. Jenže na rovince proti nám doprovodné motorky zastavují, místo nich vyjíždí sanita a pro Valverdeho po těžkém pádu letošní tour končí. O chvíli později na stejném místě padá Izaguirre z Bahrain – Merida Team a končí také. Škoda, ale i to k takovému závodu bohužel patří.

Je sedm hodin večer, časovka skončila, závod jsme si vychutnali, přestože jsme mokří jak houby. Balíme židličky a jdeme si prohlídnout reklamní předměty s logem Tour de France v nedalekém stánku. Trička se dle mého názoru letos příliš nepovedla, tak volím lahev na kolo, ta mi jako památeční suvenýr stačí. Michal si vybírá týmovou lahev – Bahrain Merida – do sbírky. Než jsme si vybrali, pořadatelé jak svítiví zelení mravenci rozebrali ploty i mostové přechody přes trať a už nakládají na kamiony. Tomu říkám organizace. Přestává pršet a vykukuje sluníčko, to je teda pech!

Večer v hotelu rokujeme, kam vyrazit na zítřejší hromadnou etapu. Volíme malé městečko Mettmann, je to nedaleko Düsseldorfu ve směru našeho pozdějšího odjezdu domů. Po snídani balíme a opět vyrážíme co nejdříve. Tentokrát jede karavana už v 11 hodin a průjezd pelotonu je plánován na cca 13 hodin. Dnes to tak dlouhé nebude, navíc i počasí má být o chlup lepší – zataženo, ale bez deště. Určitě to bude i „volnější“, co se týče diváků. Vybíráme si místo na úzkém chodníku při kraji vozovky, opět rozkládáme svoje židličky vedle Němců, kteří to vzali ve velkém – židličky, slunečník neboli deštník, kempingové stoly, na nich mísa párků, sklenice okurek a další jídlo v piknikových koších.

Času je dost, místo máme zabrané, tak obhlížíme okolí. Zaujme nás kamion místní policie, kde probíhá doprovodný program. Umístili zde upnuté silniční kolo, připojené k počítači, a zájemci mohou soutěžit, kdo ujede jeden kilometr v co nejkratším čase. Momentálně dle komentátora vede Mario s časem 1 min. 18 s. Michal se chytil – to musím dát, i kdybych si měl nohy urvat. Nasedá tedy na kolo, nastavuje nejtěžší převod, zapisovač zvedá obočí, nicméně ho odstartuje. Michal nasadí festovní kadenci, čas neúprosně běží, ale metry přibývají. Dal to! Má čas 1 min. 15 s a policejní komentátor ho plácá po zádech slovy „šampion, šampion“ a fotí se s ním. Snaží se o rozhovor v němčině, když zjistí, že musí anglicky, trochu se zpotí, ale lámanou angličtinou to dává. Pak nás zve na vyhlášení po projetí pelotonu, pokud Michalův čas někdo nepřekoná.

Občerstvíme se tradiční mnichovskou klobáskou a sledujeme, jak přibývají diváci. Opět je tu obrovský množství lidí a nádherná atmosféra. Karavana přijíždí, tentokrát jedou auta s odstupem, je tu víc prostoru, než v ulicích Düsseldorfu, tak si to můžeme pořádně vychutnat. Michalovi se podaří vydrapnout jakousi modrou věc před nosem sousedovi. Posléze zjišťujeme, že je to plátěný modrý klobouček. Dobrý. Vendovi téměř přistane na hlavě bílá kšiltovka s červenými puntíky. Tak máme super suvenýry z tour.

Čas docela běží, projíždějí týmové vozy, mávají, zdraví se s diváky, je na co koukat. A už slyšíme i vidíme vtulník, podle kterého dobře poznáme, kde je peloton. Samozřejmě nejdříve projíždí policejní konvoj s majáky, vozy rozhodčích a pak už vítáme 4 jezdce v úniku. Odstup není velký, takže vzápětí následuje průjezd pelotonu. Je to fascinující podívaná, týmy jsou srovnány ve „vláčcích“ pěkně pohromadě kolem svých lídrů. Potlesk a fandění je přímo ohlušující. Stačím zachytit jen dres mistra světa Petera Sagana, ostatní poznávám jen minimálně. Ale nevdává, vidět tohle naživo je prostě zážitek. Za pelotonem projíždějí „mechaničáky“ naložené koly, jedno hezčí než druhý. Na závěr ještě rozhodčí a další doprovodné vozy a je konec.

Balíme židličky a je načase se jít podívat k policajtům, jestli někdo překonal Míšův čas. Když nás vidí policejní komentátor, začne hulákat „Champion from the Czech republic“. Takže asi nepřekonal. Následuje vyhlášení, chlapi na druhém a třetím místě dostávají trička s logem tour, pak komentátor něco vykládá o mezinárodní účasti a zve na pódium „Michal from the Czech republic“. Michal dostává stejný žlutý dres jako vedoucí závodník Tour de France! Tak tomu říkám stylové zakončení naší pouti na tour. Ještě společné foto a tímto to pro nás končí – Au revoir, Tour de France!

A co říci závěrem? Letošní tour už dokoukám v televizi, ale rozhodně bych se v budoucnosti na některý z dalších ročníků chtěla jet zase podívat.

P.S. Bohužel 2 dny po návratu z Düsseldorfu přišla studená sprcha. Euforii vystřídalo těžké zklamání z práce rozhodčích, kdy hned po dojezdu 4. etapy diskvalifikovali jednu z největších hvězd tour Petera Sagana za sražení Marka Cavendishe. Svůj ukvapený verdikt však nezměnili ani po shlédnutí různých snímků a videí, kde bylo jasné vidět, jak to celé bylo. Navíc při oslovení televizním reportérem nebyli schopni vyházet vůbec zdůvodnit. Nepomohl ani nesouhlas s vyloučením ze strany profesionálů, bývalých i současných cyklistů, či soupeřů z letošního ročníku. Tímto pro mě ztratila letošní tour hodně ze svého lesku a „šťávy“. Tak snad zase za rok.

